De Levende Jezus openbaart Zich

(Eerste deel)

Psalm 84:1
Psalm 119:14
Psalm 9: 11,12,18
Psalm 62:5
Zingen: Psalm 30: 3

Schriftlezing: Lukas 24: 13-24

Tekst: Lukas 13 -24

Geliefde gemeente, vanmorgen hebben we gehoord hoe de vrouwen naar het graf zijn gegaan. In de hof van Jozef van Arimathea. En we hebben gehoord hoe ze daar de ene ontdekking deden na de andere ontdekking. Allereerst was die grote steen voor het graf weggerold. Vervolgens ontdekten zij dat het graf leeg was. Hun Meester was er niet meer. En toen waren daar opeens die engelen. Allemaal tekenen die toch wel voor die vrouwen tekenen moesten zijn dat de Heere opgestaan was. En je zou het toch zeggen: 'Vrouwen, begrijpen jullie toch niet wat er gebeurd is?' Herinner het je toch. Jezus is waarlijk opgestaan! Maar nee, het kwam in hun harten niet op. Het zien van al die tekenen daar werkte ten diepste het geloof niet in hun ziel. Maar ze raakten daarentegen helemaal in verwarring. En toen ze die engelen zagen raakten ze ook nog eens bevreesd. En toen was daar die stem, die zo indringend en onderzoekend aan hen vroeg: 'Wat zoekt gij de Levende bij de doden?' Vrouwen, horen jullie het nou niet? Wat zoeken jullie de Lévende, bij de doden? Hij is hier niet! Hij is opgestaan. En wat gingen de engelen toen doen? Toen gingen ze die vrouwen herinneren aan Gods eigen Woord. Gedenk hoe Hij tot u gesproken heeft, als Hij nog in Galilea was, zeggende 'De Zoon des mensen moet overgeleverd worden in de handen der zondige mensen, en gekruisigd worden, en ten derde dage weder opstaan'.
En weet u, gemeente, toen de engelen met het Woord kwamen, toen gebeurde er wat in hun ziel. Ze werden in de dadelijkheid indachtig aan het Woord wat Jezus tot hen gesproken had. Het kwam in hun herinnering terug. En met dat het in hun herinnering terugkwam, schonk de Heilige Geest het ware geloof. 'Want het geloof is uit het gehoor'. Dus niet de tekenen, maar het Woord werkte het geloof op Gods tijd in hun hart. Zodat ze inderdaad heen konden gaan naar de discipelen in de opperzaal in Jeruzalem, en hen de blijde Paasboodschap mochten doorgeven: 'De Heere is waarlijk opgestaan'. En kijk, gemeente, op diezelfde manier gaat de Heere nu plaats maken voor Pasen in de harten van de Emmaüsgangers. En daar willen wij vanmiddag en ook morgenochtend bij stilstaan. En het thema boven beide preken is

"De Levende Jezus openbaart Zich".

En dan staan we stil bij

1. **Zijn opzoekende Liefde**
2. **Zijn uitlokkende vraag**
3. Zijn Schriftuurlijk onderwijs
4. Zijn rijke Paaszegen

1. Zijn opzoekende liefde

Ja, er is een groot wonder gebeurd. De Heere is waarlijk opgestaan. Ja, wat betekent dat? Vanmorgen hebben we er bij stil mogen staan. Hij heeft de dood overwonnen. Hij is gehoorzaam geweest tot de dood, ja, de dood des kruises. Hij is gehoorzaam geweest aan Zijn Vader, Die de dood eiste tot betaling van de schuld en als de straf op de zonde. En wat heeft de Heere Jezus dat vrijwillig willen ondergaan. Nee, Hij deed het niet voor Zichzelf, Hij deed het voor diepgevallen zondaren. Hij deed het voor Zijn beminde Kerk. Voor hen daalde Hij trapje voor trapje af in de dood, in het lijden. En toen Hij alles volbracht had, toen kon Hij niet meer in de dood blijven. Hij kon niet meer in dat graf blijven, maar Hij werd opgewekt uit de doden, om de zalige vrucht van Zijn offer te gaan toepassen in de harten van zondaren. En wat is dat dan? Je zou het met enkele woorden kunnen noemen: Verzoening met God, vrede door het bloed des kruises. Want dat is de enige weg en dat blijft de enige weg om weer recht voor God te kunnen staan. Om weer rechtvaardig voor God verklaard te kunnen worden. Dan liggen er geen zonden meer tussen God en je hart. Die zijn weggenomen. En daar heeft de Heere Jezus Christus voor gezorgd. Want toen Hij stierf en begraven werd nam Hij alle zonden van Zijn Kerk mee in dat graf. En toen Hij opstond uit de doden bleven al die zonden en ongerechtigheden in het graf. En stond Hij op tot rechtvaardigmaking van Zijn ganse Kerk.

Kijk, en toen de Heere Jezus opgestaan was uit de doden, toen werd Hij door de liefde gedreven, elke keer, naar Zijn kinderen. Want Hij wilde hen gaan opzoeken in hun zielsverdriet, in hun verwarring, in hun ongelovigheid, in hun duisternis. Om hen te doen verstaan wat Hij voor hen gedaan heeft. En om Zijn gerechtigheid aan hen toe te passen. En als ik dat zo zeg, dat de Heere Jezus Zijn gerechtigheid wil toepassen aan een arme zondaar, dan moet u bij dat woord 'gerechtigheid' maar denken aan dat prachtige, blinkende, witte kleed, waarmee hij vuile zondaren wil gaan bekleden. En daarom, gemeente, heeft de Heere Jezus Zich na Zijn opstandig ook gehaast om dat aan Zijn Kerk bekend te maken. Om Zijn treurige discipelen en discipelinnen te gaan vertroosten. Want als geen ander weet Hij hoe zij achtergebleven zijn op Goede Vrijdag. Als geen ander wist Hij het wel, ook al lag Hij in het graf, maar naar Zijn Goddelijke natuur wist Hij wel hoe ze die stille zaterdag hebben doorgebracht. En hoe ze op die vroege morgen van Pasen nog steeds bedroef waren. Terwijl Hij al opgewekt was, door Zijn Vader. En daarom ging Hij naar de wenende Maria Magdalena. Die stond te wenen van zielsverdriet bij dat open, lege graf. Daarom is Hij heengegaan

naar die diepbedroefde Simon Petrus, die wel drie keer zijn Meester verloochend had onder eedzwering. Die vrijdag de donkere nacht ingegaan is en zo bitter weende: Hoe zal het ooit nog goed komen tussen Jezus en mij? Daarna is Hij naar die vrouwen gegaan, die de boodschap van de engel gehoord had, en die de boodschap aan de discipelen moesten brengen. Onderweg naar Jeruzalem is Jezus ook aan die vrouwen verschenen met die diep-zeggende woorden 'Wees gegroet!' Dat betekent zoveel als 'verheugt u, over de zaligheid die Ik voor u verworven heb'.

En ziet, na die drie verschijningen was Hij nog niet klaar, en ging Hij voort. Het was ongeveer rond de middag, dat de opgestane Levensvorst opnieuw op weg ging om Zich te openbaren aan twee mensen. Twee mensen die het niet meer konden bekijken. Twee dwalende schapen die Hij terecht moest brengen in het rechte spoor. En daarmee komen wij bij de bekende geschiedenis van de Emmaüsgangers.
In vers 13 lezen wij: 'En zie, twee van hen gingen op denzelfden dag naar een vlek, dat zestig stadiën van Jeruzalem was, welks naam was Emmaüs'. We gaan eens even kennis maken met deze twee mensen. Kent u ze? Het zijn twee allerhartelijkste mensen. Van de een weten wij meer dan van de ander. De ene heet Kleopas. Hij was een man, die woonde in Emmaüs, ongeveer 11 kilometer van de stad Jeruzalem. Een hele oude traditie zegt dat deze Kleopas een broer is geweest van Jozef, de aardse vader van de Heere Jezus. Daarmee zou deze Kleopas dus een oom geweest zijn, naar Zijn menselijke natuur, van de Heere Jezus. En wij weten dat de Heere Jezus ook neven heeft gehad. En daaruit kunnen wij de conclusie trekken dat deze Kleopas ook getrouwd is geweest. En in dat geval komt er een vraag boven. Wie was dan die ander waarmee Kleopas op weg was naar Emmaüs? Want het is heel duidelijk in deze geschiedenis, hij was niet alleen. Twee van hen reisden naar Emmaüs. Wie was die ander dan? Ja, sommigen zeggen dat dit ook een discipel was. Nee, niet een van de twaalf discipelen, maar een van die zeventig, die wij tegenkomen in Lukas 10 en die ook door de Heere Jezus uitgezonden zijn om te prediken en wonderen te doen. Sommigen denken dat het Lukas is geweest. En het is al een hele oude bekende traditie, en de meesten denken dat ook, dat het twee discipelen waren die daar op weg waren. Maar niet iedereen denkt er zo over. Er zijn ook verklaarders die zeggen, dat die tweede een zoon van Kleopas was. En zij reisden van Jeruzalem naar hun woning die zij hadden in Emmaüs. En die zoon van Kleopas zou dan de naam van Simeon hebben gehad, die ook onder Gods volk in die dagen een bekende discipel is geweest. Maar er zijn ook verklaarders die zeggen dat het zijn vrouw geweest is. En ook dat zou heel goed kunnen want van die tweede persoon kunnen we niet opmaken of het een man of een vrouw is geweest. En het zou ook heel aannemelijk kunnen zijn dat Kleopas samen met zijn vrouw teruggegaan is naar Emmaüs. Waren er bij het gezelschap in die opperzaal ook geen vrouwen aanwezig? Juist op Goede Vrijdag en op Pasen? Dat zijn de drie mogelijkheden. Hoe het echt is geweest? We weten het niet. En daarom houden we het maar heel eenvoudig bij de 'Emmaüsgangers'.

En wat zegt Lukas dan van hen? Iets heel opmerkelijks. Het zijn maar een paar woordjes, en je zou er zomaar overheen lezen, aan het begin van vers 13. En zie, twee van hen. Juist die laatste twee woorden zeggen zoveel, het zijn er twee ja, van hén. Van dat groepje mensen in Jeruzalem, dat zo bedroefd is. Dat zo verward is. Twee van hen, van dat volk waarvan Christus heeft gezegd: 'Kunnen ook de bruiloftskinderen treuren zolang de Bruidegom bij hen is? Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en dan zullen zij vasten'. Twee van hén! Twee van al die bedroefde volgelingen van de Heere Jezus, die na Goede Vrijdag geen hoop meer hebben. Die na Goede Vrijdag geen geloof meer kunnen oefenen. Zitten hier misschien ook van zulke mensen? Zijn er misschien ook in uw en jouw leven tijden gekomen dat je vanuit de Schriften de Heere Jezus aanvankelijk mocht ontdekken en leren kennen? En dat je in Hem zo'n gepaste Zaligmaker vond? En ben je door het horen van Hem ook zoveel van Hem gaan houden? En zijn er in je leven ook van die momenten geweest, kon je ook niet meer zonder zijn onderwijs? Dat onderwijs, dat was zo aangenaam. Om aan Zijn voeten te zitten en naar Zijn stem te luisteren en naar Zijn woorden te luisteren. Zijn er zulke tijden in je leven geweest? Maar moet je misschien vanmiddag zeggen, met Job: 'Ga ik voorwaarts ik zie Hem niet, ga ik achterwaarts, ik bemerk Hem niet'. Kijk, op weg naar Emmaüs lopen twee van zulke mensen, die voor hun waarneming Jezus kwijtgeraakt zijn. Die niet meer kunnen begrijpen waarom Jezus deze weg moest gaan. Want het zegt nogal wat dat ze Jeruzalem achter zich gelaten hebben, en weggegaan zijn om terug te keren naar Emmaüs. O ja, ze waren in de achterliggende dagen ook getrokken met de Israëlieten naar de Godsstad Jeruzalem, om daar het Pascha te vieren. En in de stad Jeruzalem hebben ze andere kinderen van God ontmoet. Daar hebben ze de discipelen ontmoet, daar hebben ze de vrouwen ontmoet. En ze zijn ook getuige geweest van wat er allemaal met de Heere Jezus is gebeurd. O, ze hadden zo gehoopt, dat Christus hen verlossen zou van de zonden. Maar ze hebben niet verstaan in welke weg Christus dat zou doen. Ja, ze hebben het meegemaakt hoe daar, net buiten de stad Jeruzalem aan dat vloekhout op Golgotha, hun lieve meester is gestorven. Ze hebben het begrepen hoe Hij begraven werd in het graf van Jozef van Arimathea. En toen dat alles was gebeurd bleef er niets anders voor hen over in hun ziel: Nu zijn we onze lieve Heiland kwijt. Wat moeten we nou nog in Jeruzalem zoeken? Niets. Zelfs bij Gods kinderen kunnen ze Jezus niet meer vinden. Ze vonden nergens meer vervulling in hun gemis. Ze vonden nergens meer vertroosting in hun verdriet. Jezus kwijt! En echt, gemeente, als dat een werkelijkheid is, dan ben je alles kwijt. En het leek voor deze Emmaüsgangers dat ze Jezus voor goed kwijt waren. Wat moet je dan nog in Jeruzalem doen? Toen hebben die twee Emmaüsgangers tegen elkaar gezegd: Kom, we gaan hier maar weg. We gaan maar weer terug naar Emmaüs. We gaan maar naar de eenzaamheid, om daar nog maar eens ons hart uit te storten, en het laatste van Hem te overdenken. En dan, dan? Ach, we weten het niet. Misschien wel sterven van verdriet.

Nee, dat waren nou niet van die mensen die het altijd op zak hebben. Hier ontmoeten wij niet van die gearriveerde christenen, die altijd maar kunnen juichen en jubelen. Hier ontmoeten wij diep bedroefde mensen. En terwijl ze het niet in de gaten hebben, is de Heilige Geest in hun hart bezig om plaats te maken voor de rijke troost van Pasen. Weet je hoe Hij dat deed? Hij liet die Emmaüsgangers vastlopen. Hij liet ze doodlopen met hun eigen gevoelens, met hun eigen redeneringen, met hun eigen overtuigingen. En wat blijkt dan? Dat dat een moeizaam werk is. Want een mens is niet zomaar gestorven aan zijn eigen inzichten en gevoelens en gedachten. Ook deze twee Emmaüsgangers niet. Die 11 kilometer naar Emmaüs zijn ze niet stil, maar ze spreken met elkaar. Er wordt een woord gebruikt dat in onze vertaling vertaald is met 'ondervraagden'. Ze ondervraagden elkaar. Heel intensief waren ze voortdurend zo met elkaar in gesprek, dat daaruit blijkt dat ze elke keer weer van mening verschilden. Dat laat dat Griekse woord ondervragen ons weten. Als de één zei: Christus zou toch komen om ons te verlossen. Hoe zit dat dan? Dan zei de ander weer: Ja, maar niet door de weg van sterven, hoor. En als de één zei: Weet je het nog hoe Hij onderwijs gaf door die gelijkenissen, met die diepe betekenissen? En weet je nog dat Hij van die rijke wonderen deed? Dan zei de ander daar weer gelijk tegenin: Ja, maar wat heb je daar nou aan? Hij is er niet meer. En zo ging het, weliswaar in een goede harmonie, maar zo ging het op de weg. Wat de één ter tafel bracht veegde de ander weer van tafel af. En dan ook nog eens die berichten, die ze deze dag gehoord hebben van de discipelen en de vrouwen. Het bracht hen allemaal nog meer in verwarring. Een leeg graf. Engelen die zeggen dat Hij leeft. En toch: 'Hem zagen zij niet'. Ziet u, gemeente, dat het voor die Emmaüsgangers één groot raadsel werd? Het werd het grote raadsel van zalig worden. Het wierp al hun eigen bedenkingen totaal overhoop. Wij dacht, wij meenden, wij hoopten, wij dit, wij dat. En met al dat praten over wij dit, wij dat, raakten ze steeds meer bij de waarheid vandaan. En hoe meer ze tegen elkaar zeiden, hoe meer ze bij elkaar in het hart keken, hoe meer ze zaten te wroeten in hun eigen hart, hoe meer deze twee kinderen van God ontspoorden! Weet u waarom? Deze twee mensen, deze twee Emmaüsgangers, leefden niet meer bij het Woord. En daarom verstonden ze Christus' weg niet meer. O jawel, ze spraken over Jezus, en als ze met elkaar spraken over Hem, dan was er liefde. Dat is juist het merkwaardige. Maar evenwel verstonden ze niets van dat lijden en sterven van hun Meester.

Herken je dat misschien? O, wat is het toch nodig om onderwezen te worden en onderwezen te blijven in dat Woord van God! Zoek daar naar, gemeente. Zoek het niet in je eigen meningen, in je eigen overtuigingen, in je eigen gevoelens, die soms in de context waarin je opgevoed ben zo gevoed kunnen worden en gevormd zijn. Zoek het ook niet in meningen van anderen. Zoek het ook niet in bekeringsgeschiedenissen, hoe rijk die ook zijn en onderwijs kunnen geven. Maar zoek het vooral en bovenal in het Woord! Want echt, gemeente, anders ga je dwalen. Zie het hier bij deze Emmaüsgangers. Terwijl ze elkaar ondervroegen gingen ze steeds verder van het Woord af. O, laat dat toch een liefdevolle waarschuwing zijn. Laat het zo bij u en jou

niet zijn, maar vlucht naar het Woord en zet je biddend onder de prediking van het Woord. Want, gemeente, het zijn niet de gevoelens en je redeneringen en je gedachten, maar het zijn de Schriften die van Christus getuigen. En laat het daarom steeds je gebed mogen zijn als het Woord leest, als je het Woord overdenkt, als je onder de prediking van het Woord mag zijn: 'Maak in Uw Woord mijn gang en treden vast. Opdat ik mij niet van uw paân zou keren'. O, die Emmaüsgangers, die waren bezig om af te dwalen.

Maar, kijk nou toch eens! Kijk nou toch eens hoe liefdevol die Goede Herder te werk gaat. Hij weet het zo goed. Hij weet zo goed dat die twee schapen aan het afdwalen zijn. En wat doet Hij dan? Als de levende Jezus zoekt Hij hen op. Omdat Hij ze zo liefheeft. En wat doet Hij dan? Wat zouden u en jij nou verwachten hebben? Dan zie je die twee mensen daar lopen, helemaal verward, afdwalend van dat Woord. Ze begrijpen Jezus' weg niet meer. En dan zie je in gedachten de Heere Jezus Zich daar bijvoegen. Wat zou je nou verwachten dat de Heere Jezus zou doen? Misschien zou je wel verwacht hebben dat de Heere Jezus zou zeggen: 'Zeg, Emmaüsgangers, kijk eens, ziet, hier ben Ik, Ik ben Jezus! Ik ben dood geweest, maar Ik leef tot in alle eeuwigheid!' Ja, dat zou je misschien verwacht hebben. Maar ik lees wat anders in vers 16: 'En hun ogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden'. Hij hield Zich dus nog even verborgen. En dat deed Hij, gemeente, heel bewust. Dat deed Hij opzettelijk. Hoe Hij dat gedaan heeft? Markus schrijft dat Hij Zich vertoonde in een andere gedaante. Hoe dat precies geweest is weet ik niet. Het was in ieder geval zo, dat die twee Emmaüsgangers, die Jezus wel kenden, zeker, maar dat ze Hem op dit moment niet herkenden. Jezus, Die weliswaar de levende Jezus was geworden, hield Zich een ogenblik verborgen. Want Hij wilde Zich op Zijn eigen manier aan hen openbaren. Op zodanige wijze als zij Hem tot nu toe niet kenden, namelijk als de verhoogde Middelaar, Die opgewekt was uit de dood. En om hen daar te brengen ging Hij als die grote onbekende Vreemdeling hen uitlokken. En juist toen kwam openbaar, gemeente, en dat was het doel van de Heere Jezus, toen kwam juist openbaar dat deze twee mensen zo vastzaten in de strikken van ongelovigheid. Toen kwam openbaar dat ze nog zo blind waren voor de kruisweg van Jezus. Kijk, en daarom zocht Jezus, vanuit Zijn liefde tot hen, hen op. En Hij lokte hen uit met een vraag.

2. Zijn uitlokkende vraag.

Kijk, daar lopen ze, die twee Emmaüsgangers. Ze spreken op een hele vertrouwelijke en intieme wijze met elkaar. Ze laten elkaar in het hart kijken. En ook al verschillen ze op bepaalde momenten van mening, het gesprek verloopt in liefde. Waar spreken jullie over, jongelui, met elkaar? Laten we elkaar ook wel eens geestelijk in het hart kijken? Want, Jezus let erop waar wij over spreken. Zeker als wij onder de prediking van het Woord zijn geweest. Ja maar, zegt iemand, dan moet je toch zeker wat te vertellen hebben, om zulke geestelijke gesprekken te kunnen voeren? Zou het? Kijk eens naar die twee mensen uit Emmaüs. Wat hadden die twee mensen nou te

vertellen? Die twee mensen liepen daar niet in het bezit, die twee mensen liepen in het gemis. Die liepen met een intens zielsverdriet. Daar lopen twee mensen met een Jezus-gemis. Die konden niet meer uit het bezit spreken, want ze waren Jezus voor hun waarneming kwijtgeraakt. Maar al waren ze Hem kwijt, toch spraken ze over Hem vanuit de liefde, in het gemis.

Kijk, en toen kwam Jezus. En al hield Hij Zich nog verborgen, toch ging Hij met hen verder lopen. Hij voegde Zich bij hen, als een Vreemdeling, bij die twee mensen op weg naar Emmaüs. En wat deed Hij? Hij ging zich in het gesprek mengen. Ik zou me zomaar kunnen voorstellen dat die twee hebben gedacht dat het eigenlijk een beetje ongelegen kwam, dat er nu een derde Persoon meeliep. We waren zo fijn met elkaar aan het spreken. Het was zo fijn om onze herinneringen op te halen over de Heere Jezus. En al begrepen we heel veel dingen niet en konden we elkaar soms niet begrijpen, het was toch goed om zo met elkaar in de stilte te spreken. En nu komt daar die derde Persoon erbij. Maar als dat zo zou zijn, ik weet dat natuurlijk niet, maar als dat zo zou zijn kregen ze niet veel tijd om zo te denken. Want de Heere Jezus begon vragen te stellen. De eerste vraag ging over het onderwerp van hun gesprek. 'Wat redenen zijn dit, die gij, wandelende, onder elkander verhandelt?'
Wist de Heere Jezus dit dan niet? Natuurlijk wist Hij het. Maar Hij wilde zo graag, en dat doet Hij nog steeds, dat ze het gingen zeggen! Dat ze het aan Hem gingen vertellen. En trouwens, Hij wist het niet alleen waar ze over spraken, maar Jezus heeft ook hun hart gepeild. Dat is ook zo'n wonder. Dat als je het niet meer onder woorden kan brengen, dat Hij het peilt. Dat Hij je hart doorgrondt, dat Hij het kent. Al ben je soms overstelpt door droefheid. De Heere Jezus zag het bij deze twee mensen uit Emmaüs. En Hij zag het niet alleen als de alwetende Hartenkenner. Maar Hij zag het ook aan hun gezicht. Hij zag het aan hun ogen. En die ogen waren als een spiegel van hun ziel. Het straalde van hun gezicht af, hun verdriet, hun verwarring, hun gemis van Jezus. Vandaar die tweede vraag: 'Waarom ziet gij zo droevig?'
Toen Jezus deze twee vragen had gesteld waren ze aanvankelijk verbaasd over deze vragen. Het blijkt wel uit de reactie. Kleopas nam het woord en vroeg aan die Vreemdeling: 'Zijt Gij alleen een vreemdeling te Jeruzalem en weet niet de dingen die deze dagen daarin geschied zijn?' Eigenlijk kon hij helemaal niet begrijpen dat deze Man er helemaal niets van gehoord had. Er was ook zoveel gebeurd. Het was ook zo aangrijpend wat er was gebeurd, en voor die twee Emmaüsgangers ook zo onbegrijpelijk. Zelf waren ze er helemaal vol van. Hoe komt het toch dat deze Vreemdeling er niets van wist? Maar hoort u ook iets in die verbaasde vraag van Kleopas, 'zijt Gij alleen een vreemdeling te Jeruzalem en weet niet de 'dingen' die deze dagen daarin geschied zijn'. Hoor je wat er in deze vraag doorklinkt? Precies datgene waar die twee arme tobbers zo mee zaten. Wat dan? De dingen die in die stad geschied waren. En wat deed Jezus toen? Hij greep juist dat aan om deze armen van geest, deze treurige vrienden van Hem, uit te lokken. Om hun hart eens uit te storten voor Hem. En doet Hij met een hele korte vraag. Wat heeft de Heere soms weinig nodig, hè. Hij zegt:

‘Welke?’ Welke dingen bedoelen jullie? Toe, zeg het Mij eens. Vertel het Mij eens. Zo komt Hij vanmiddag. Zit je ook met dingen? Kom je er ook niet meer uit? Hier is een vreemdeling, hier is Christus, en Hij zegt: ‘Welke?’ Stort je hart nou eens voor me uit. En die hele korte vraag brak het hart van die bedroefde Emmaüsgangers helemaal open. Verklaren konden ze het op dat moment nog niet, en toch gebeurt het. Dat is nou een heilgeheim. Ze hadden nog niet in de gaten dat die Man, die zo liefdevol vroeg ‘welke, zeg het eens’, Jezus was. En toch, ze begonnen zo hun hart voor Hem uit te storten. Omdat Hij daartoe uitlokte. Hoe kwam dat? Dat deed Jezus Zelf. Want al hield Hij hun ogen voor Hem gesloten, hun hart trok hij onzichtbaar steeds dichter naar Zich toe. En op een of andere manier, en dat kun je in zulke omstandigheden niet verklaren, werden die Emmaüsgangers tot die Vreemdeling aangetrokken. En begonnen ze tot Hem te spreken. En dan moet je eens opletten wat ze nu als eerste gaan zeggen. Uit die woorden die ze als eerste gaan zeggen, kun je iets heel belangrijks opmaken. En wat zeggen ze dan, als Jezus vraagt ‘welke dingen’? Nou, de dingen aangaande Jezus, de Nazarener, Welke een Profeet was, krachtig in werken en woorden voor God en al het volk. Hoor je iets doorklinken in dit getuigenis van die Jezus-missende zielen? Aangaande Jezus! Die profeet, met die krachtige werken en woorden voor God en al het volk. Daar hoor ik liefde in. Daar hoor ik een liefdesbetrekking op Jezus in. Want zo hadden deze wederom geboren mensen Jezus aanvankelijk leren kennen. Als die grote Profeet en Leraar, Die hen zoveel onderwijs had gegeven. Dat onderwijs, dat gepaard ging met wonderen. En als begerige zondaren hebben ook deze inwoners van Emmaüs Zijn onderwijs gehoord. Woorden van zaligheid! Woorden van troost, maar ook woorden die ontdekkend waren. En hoe meer ze hoorden van Hem, hoe meer liefde kregen tot Hem. En elke keer als ze weer eens aan Zijn voeten zaten, elke keer als ze weer onderwijs van deze Jezus ontvingen, begonnen het te zingen in hun ziel. En misschien raakt het deze middag je hart? ‘Hoe zoet zijn mij Uw redenen geweest, geen honing kon het gehemelte beter smaken. Alleen door Uw’ bevelen krijgt mijn geest verstand van God en goddelijke zaken’. Deze Emmaüsgangers, gemeente, hadden een beginnende geloofskennis van Jezus gekregen. In hun hart was de zekerheid geboren dat deze Persoon, deze Jezus van Nazareth, de beloofde Messias was. Waarvan de profeet Jesaja gezegd had: ‘De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij mij gezalfd. Hij heeft Mij gezonden om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen de gebrokenen van hart. Om de gevangen te prediken loslating, en de blinden het gezicht. Om de verslagenen heen te zenden in de vrijheid. Om te prediken het aangename jaar des Heeren’. Zo kenden zij, aanvankelijk, Jezus. En wat een hoop had dat gewekt in hun hart! Daar was een verwachting geboren in hun ziel door dat onderwijs en deze kennis van Jezus. Ja, Deze, Deze zal het zijn Die Israël zal verlossen. Maar, ach, verder dan dat konden deze mensen niet komen. Ze konden niet meer van Jezus getuigen dan dat ze persoonlijk van Hem hadden geleerd. En wat blijkt dan? Ja, ze kenden Hem als de gezonden Profeet bij God vandaan, maar ze waren zo blind voor Zijn Priesterschap. Ze waren zo blind, dat Hij op aarde moest komen om als een Lam ter slachting te worden geleid. Ze waren nog blind dat Hij als het Lam Zijn

bloed moest storten tot vergeving van hun zondenschuld. Om door dat bloed die twee mensen tot het eigendom van Christus te kopen. Daarom begrepen ze die weg van Jezus niet meer. Het leven van hun Meester eindigde aan het kruis. Hij was aan dat vervloekte kruishout gestorven, waarvan ze in de wetten van Mozes wel gelezen hadden, dat degene die aan het hout hangt, een vervloekte is. O, ze snapten het niet meer. Is hun lieve Jezus, waar ze zoveel van ontvangen hebben, waar ze zo'n geruime tijd omgang mee hebben gehad, was die Jezus, die lieve Meester, nou een Vervloekte voor het aangezicht van God, naar de wetten van Mozes? Dat kan toch niet? Voelt u het, of verstaat u het misschien, dat het één groot raadsel werd voor deze Emmaüsgangers? Dat ze Jezus moesten kwijtraken, juist door een vervloekte kruisdood. Wat een smart. Hoor het ze zeggen: 'En hoe onze overpriesters en oversten Denzelven overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben'. Dat bleef er voor hen over. En toen begrepen ze Zijn weg niet meer. En met dat het opgelost zou worden, werden de raadsel eigenlijk alleen maar groter, toen ze ook nog eens dat gerucht hoorden van die vrouwen dat het graf leeg was. En dat Jezus' lichaam daar ook niet meer was.

En dat zeiden ze allemaal tegen die Vreemdeling, als reactie op die uitlokkende vraag. Ze hebben heel hun hart uitgestort. En weet je wat het laatste was wat ze zeiden? En toen was hun hart leeg. 'Maar Hem zagen ze niet'. Spraken de eerste woorden van hun belijdenis nog van hoop en geloof in hun Meester, maar in deze laatste woorden 'maar Hem zagen ze niet' blijft een en al moedeloosheid over. Hopeloos. Jezus dood. Jezus kwijt. Waar zijn deze Emmaüsgangers nou terecht gekomen, op weg naar Emmaüs? Ze zijn met Christus in de dood terechtgekomen. Want met Hem verging hun hoop. En terwijl ze het niet in de gaten hadden, wilde Jezus hen daar juist hebben. Dat was nou het doel van dat korte vraagje 'welke'. Hij wilde hen zelf laten zeggen hoe het er met hen voorstond. Hij wilde eerst de kwaal blootleggen, namelijk hun onkunde, hun ongeloof in een gekruisigde Christus, Die een opgestane Christus geworden is. Om hen vervolgens als de grote Heelmeester te gaan genezen. Waarmee? Met het Woord dat van Hem getuigt. En daarom hield Hij Zich eerst verborgen. En liet Hij die twee tobbers helemaal uitspreken. En echt, gemeente, zo werkt de Heere nog. Als een zondaar echt niets meer te zeggen heeft, als je als een niets-bezittende zondaar, als een arme zondaar zonder Christus aan de grond gekomen bent. Dan is het de tijd dat Jezus gaat spreken. Zo deed Hij het ook bij de Emmaüsgangers. En waar ging Hij toen van spreken? Van het heilige móeten. Moest de Christus niet alzo lijden en zo tot heerlijkheid ingaan! Hij ging de Schriften openen. En Hij gaat getuigen van dat Goddelijke moeten, dat van eeuwigheid besloten was. Om zo de weg te banen voor deze twee bedroefde mensen. Dat het Pasen gaat worden in hun leven. Hij moest lijden om alzo in de heerlijkheid te kunnen ingaan. Hij gaat het Woord openen, om door dat Woord nader onderwijs te geven over de rijkdom van Pasen. O, Emmaüsgangers, wat is dat onderwijs dichtbij. Wat is de Persoon zo nabij! Die Zichzelf zal verklaren door het Woord en vanuit het Woord. O, wat is die Persoon dichtbij, die nou de zaligheid gaat toepassen in jullie harten, die Hij

verworven heeft aan het kruis van Golgotha. O, wat wonderlijk is het in deze geschiedenis. Hij is zo dichtbij en toch nog zo onbekend als ze hun hele hart uitstorten voor deze Vreemdeling. En toch, daar kennen al Gods kinderen bij tijden wat van. Zo handelt de Heere Jezus dikwijls, in de leidingen en de wegen die Hij gaat met degenen die zalig worden. Want er kunnen na tijden van licht weer tijden van duisternis komen. Er kunnen na tijden van blijdschap weer tijden van verdriet komen. Er kunnen na tijden van innige gemeenschap weer tijden van gemis komen. En dan is het Zijn wijsheid, wat Gods kinderen niet altijd direct verstaan, maar dan is het Zijn wijsheid om Zijn kinderen weer een poosje in zulke omstandigheden te laten. Want juist dan komen twee dingen zo helder aan het licht. Het eerste is dit, dat Gods kinderen juist dan ontdekken wie ze zijn en blijven in zichzelf, arme zondaren, die elke keer weer schuldig staan tegenover de wet en het evangelie. Maar ook dat ze er elke keer weer achter komen hoe weinig ze nog weten. Hoe onkundig ze soms nog zijn. En dat ze elke keer weer onderwezen moeten worden door Hem. En in de tweede plaats wordt juist in tijden van gemis weer zo duidelijk en steeds duidelijker, juist dan: zonder Jezus kan ik niet. En weet je wat nou zo wonderlijk is in zulke omstandigheden? Dat als Hij Zich verborgen houdt en je Hem soms voor je waarneming niet ziet en niet ervaart, dat er toch zo'n invloed van Hem uit kan gaan. Versta je dat? Herken je dat? Dat je soms in de binnenkamer je hart mag uitstorten, terwijl je Hem niet ziet. Dat je soms onder de prediking van het Evangelie bent, terwijl je Hem niet bespeurt, en dat er toch een trekking is, een hartelijk verlangen naar Hem. En dat u Hem toch mist en toch niet ziet. Dan lijkt Hij soms zo ver weg, maar Hij is zo nabij. En verklaren kun je het niet, maar je merkt er wel iets van: Hij is nabij. Terwijl feitelijk de nood waarin je op dat moment verkeert, niet is opgelost. En diep in je ziel gebeurt er iets wat David onder woorden brengt in psalm 138. 'Ten dage als ik riep hebt Gij mij verhoord, en Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel'. Zo lag het bij die Emmaüsgangers. Weet u bij wie dat ook zo lag? Bij de bruid uit het Hooglied, met name in het derde hoofdstuk. Wij komen daar die bruid tegen in haar Christusgemis. Luister maar, en misschien vertolkt het wel je hart. 'Ik zocht Hem des nachts op mijn leger, Hem, Die mijn ziel liefheeft. Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. Ik zeide, ik zal nu opstaan en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten. Ik zal Hem zoeken, Die mijn ziel liefheeft. Ik zocht Hem, ik bleef Hem zoeken, maar ik vond Hem niet'. Zo kan het zijn, hè, toch? Maar luister eens, zo zal het niet blijven. Want Christus heeft zo'n rijke belofte gegeven, en het staat in de Schriften: 'Voorwaar, voorwaar zeg ik u, dat gij zult schreien en klagelijk wenen, en de wereld zal zich verblijden en gij zult bedroefd zijn. Maar, uw droefheid zal tot blijdschap worden'. Het gaat Pasen worden. Ook voor die Emmaüsgangers, ook voor die uitziende zielen in ons midden. Die er vanmorgen misschien niet bij konden, die er vanmiddag misschien nog niet bij kunnen komen, maar wie weet komt Hij morgenochtend door de prediking van het Woord. Opdat het net als met de Emmaüsgangers, net als met die bruid uit het Hooglied, morgen waar mag worden: 'Toen ik een weinigje van Hem gegaan was, vond ik Hem, Die mijn ziel liefheeft. Ik hield Hem vast en liet Hem niet meer gaan, totdat ik Hem in mijns moeders huis gebracht had,

in de binnenste kamer van degene die mij gebaard heeft.’ Met de Emmaüs-gangers. Straks zullen ze Hem ontdekken, Die hun ziel liefheeft. En straks zullen terugkeren naar hun geestelijke vrienden en vriendinnen in de stad Jeruzalem. En zullen ze het samen met hen gaan uitjubelen: ‘De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon en van ons gezien’. En misschien mag het morgen zo worden: ook van mij gezien.

AMEN